

Sang til Hobøl – av Johan Petter Nygaard

*Gamle Hobøl du er blitt meg inderlig kjær
Du er barndommens eventyrland
Her min vugge har stått, her som barn jeg har gått
første skritt ved min mors myke hånd*

*Kledt i sommerens prakt – eller vinterens drakt
er du alltid mitt fagreste syn
Langs den buktende elv, under himmelens hvelv
gror du fram mellom skogenes bryn*

*Høyt og fritt opp mot sky, over hverdagens gny
står din kirke ærverdig og skjønn
Under århundrers vekt har den samlet din slekt
til stille timer i andakt og bønn*

*Bakom kirken på vakt, reiser Varden seg rakt
i et ekko av klokkenes klemte
Der den gammel og grå stiger opp mot det blå
gir den minner som aldri blir glemt*

*Lytt til skogenes sus – hør på fossenes brus
du min bygd – det er din melodi
Denne brusende sang gjennom Haslerud sprang
ut i tonende skjønn harmoni*

*I min tankes monolog går jeg rundt i din skog
føres inn i en stemning så mild
Som fortryllet jeg står, når i gryende vår
hører orrenes koglende spill*

*På den lønnlige sti i den grønnkledte li
vandrer jeg i den svalende vind
Mellom blomstene der under løvtunge trær
finnes hvile og fred for mitt sinn*

*Gamle Hobøl du er blitt meg inderlig kjær
I din muld vil jeg hvile en gang
Gjør mitt leie i stand der hvor kveldsolens brann
gyldner trærne hvor fuglene sang*

